

Linier: „Den, der er fyldt 21 Aar, kan umyndiggøres, saafremt han paa Grund af Sindssygdom, Aandssvaghed eller anden sjælelig Forstyrrelse er uskikket til at varetage sine Anliggender.“ Hertil føjes der saa, som et nyt Stykke: „Endvidere kan den, der paa Grund af mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevernerne udsætter den almindelige Retssikkerhed for Fare gennem Brandstiftelse eller anden almenfarlig Forbrydelse eller ved at true andres Kønshedsfrihed eller legemlige Velfærd, umyndiggøres alene i personlig Henseende.“ Og saa tilføjes der, at hvis det gælder Frihedsberøvelse, Tyangsinlæggelse eller Tilbageholdelse, skal Afgørelsen træffes af Domstolene.

Som man ser, er Lovforslaget begrænset til at gælde visse bestemte nærmere betegnede Forseelser, f. Eks. Brandstiftelse. I denne Forbindelse tænkes naturligvis paa saadanne Personer, som har en sygelig Lyst til at være Brandstiftere. Endvidere nævnes der den Forseelse, som har givet Anledning til Lovforslagets Fremkomst, og videre nævnes det, at Forslaget gælder den, der begaar almenfarlige Forbrydelser. Dette sidste er jo et ret vidtgaaende Begreb. Da jeg læste Lovforslaget igennem, kom jeg til at tænke paa et bestemt Forhold, nemlig det, at der saa ofte gøres Forsøg paa at afspore et Tog, en af de uhyggeligste Forbrydelser næsten, som man kan tænke sig. Jeg gaar ud fra, at slikt saa at sige aldrig sker af Ondskab, men at det er en vis Sygelighed, som giver sig Udslag paa denne Maade, og her er naturligvis, for at nævne et bestemt Eksempel, ogsaa et Omraade, hvor Loven vil kunne bringes til Anvendelse.

Sluttelig skal jeg pege paa, at Lovforslaget jo har en dobbelt Side. Det tilsigter for det første at værne Samfundet, og der bliver jo i saa Henseende specielt Tale om Kvinder og Børn, men tillige skal det være et Værn for de abnorme Personer, som der her er Tale om, imod at begaa nye Forbrydelser — hvad de sikkert vilde, hvis de slap fri —, altsaa mod at paadrage sig nye Straffe. Her er sikkert kun en eneste Vej at gaa med Hensyn til de farligste, nemlig den: at nægte disse Mennesker Tilladelse til at være paa fri Fod.

Tilbage er Spørgsmaalet om, hvorledes Loven skal praktiseres. Jeg vil her pege paa, at det er Domstolene, der skal afgøre, hvorvidt en Person skal umyndiggøres og interneres. Det er Værgen, der af-

gør, hvor den umyndiggjorte skal anbringes, det vil sige i Tilfælde af, at det sker paa betryggende Maade; hvis det ikke sker paa betryggende Maade, er det Myndighederne, der skal afgøre det, og i sidste Instans Justitsministeren. Endvidere kan Umyndiggørelsen ophæves efter kortere eller længere Tid; den behøver altsaa ikke at være paa Livstid, men kan ophæves, hvis man skønner, at det er forsvarligt, at der er sket en Forandring i den paagældende Persons Sindstilstand. Dette Skøn skal træffes af Landsretten i den Landsdel, hvor den omhandlede Person bor.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Godskesen: Anledningen til dette Lovforslag er som allerede omtalt, at den højtærede Justitsminister har tilbageholdt en Mand i Fængsel, efter at han fuldt ud havde udstaaet den Straf, der var idømt ham for en Sædelighedsforbrydelse. Jeg skal nu straks sige, at jeg ikke har nogen som helst Sympati for den paagældende; jeg mener, at han er en Person, som Samfundet absolut maa ønske at være sikret imod. Saa kunde man jo sige: Ja, hvis du har den Opfattelse, maa du ogsaa med det samme billige Justitsministerens Handlingemaade. Men dette er dog ikke saa sikkert. Man ræsonnerede ganske vist saaledes i det 17de og 18de Aarhundrede, da administrative Fængslinger meget ofte fandt Sted. Den Gang var det almindeligt, at man ad administrativ Vej paa ubestemt Tid indespærrede Personer, som ansaas for at være farlige, og der er vel heller ikke nogen Tvivl om, at i Almindelighed var de Personer, som blev indespærret, Folk, som var farlige, og som Samfundet maatte ønske at være sikret imod. I det 17de og 18de Aarhundrede var nemlig Ministrene ligesom nu i Almindelighed hæderlige og brave Folk, der ikke vilde begaa Overgreb. Men der viste sig dog betydelige Skyggesider ved denne Fremgangsmaade. For det første var det ubestemt, hvad man egentlig skulde kræve i Retning af Farlighed, hvor meget man skulde kræve, og hvilken Kvalitet man skulde kræve. Det er vel saadan, at Jernmasken i Frankrig var en farlig Person, og der kan vistnok ikke være Tvivl om, at Eleonora Christine efter sine Intriger og Forbindelser i Udlandet var farlig for den danske Stat. Men Efterverdenen har dog ikke kunnet billige, at disse to Personer administrativt blev indespærret gennem